

рътъ, но голѣмото куче хванало него и царигата и ги хвърлило при другитѣ. Тогава войницитѣ се изплашили и народътъ почналь да вика: „Войниче, войниче! Стани ни царь и се ожени за княгинята!“

Войницитѣ го качили въ царската колесница, а тритѣ кучета танцували предъ колесницата и викали „ура“. Децата свирѣли съ

прѣсти и войницитѣ отдавали честь съ пушкитѣ си.

Княгинята излѣзла отъ медния замък и станала царица; това ѝ се много харесало. Сватбата траяла осемъ деня, а кучетата седѣли сжщо на трапезата и гледали очудени съ голѣмитѣ си очи.

ПОРТРЕТИ

Преди да се изнамери фотографията, образътъ на човѣка се рисувалъ отъ художника съ въгленъ или моливъ, или се изписвалъ съ багри на дѣска или платно. И днесъ живописцитѣ скрепяватъ съ багри човѣшкия ликъ, макаръ че има фотографи, защото снимката е мъртва, а художникътъ изобразява човѣка сжщо като живъ. Такива картини се казватъ *портрети*.

Такива портрети имало и въ Асирия, и въ Персия. Па и старитѣ гърци умѣли добре да ги правятъ: знае се, че живописецътъ *Апелъ*

Още въ Египетъ ликоветѣ на фараони, царици, жреци и царедворци били изписвани по стенитъ на храмове, гробници и дворци;

работилъ портрети на Александра Македонски.

По-сетне, когато христианитѣ почнали да грядятъ църкви и да ги украсяватъ съ икони, наредъ съ светиитѣ се явили и ликоветѣ на ония, които поржчвали иконитѣ и ги подарявали на храма. А по-после хората наченали да си поржчватъ на живописцитѣ и от-